

A második évezred utolsó szakaszán
Írom e sorokat életem alkonyán.
Nyolcvan esztendőmnek minden nyomorgása,
A harmadik évezrednek legyen tanúsága.
Amit én átéltem, országok átélték,
A világ minden pontján egyaránt szenvedték.
A huszadik század tűzben, vérben gázolt,
Sokan pusztultak el fertőző kórokban,
Éhhalál okozta keserves kínokban.
A dicső németek felsőbbrendű hittel,
Sok-sok ezer zsidót gázkamrába vitt el.
És a zsarnok orosz, a gulág táborban,
Szint úgy sok százezret küldött fagyhalálba.
Nemcsak az ellenség éhezett, didergett,
A saját népét sem ihlette kímélet.
Japánban robbant atombomba,
Ezreknek életét azonnal kioltva.
A gonosz hatalma irtózatossá nagy volt,
Minden földrészen milliószerű holt.
A nagyhatalmú vezérek nem állnak a frontra,
A halál övezetébe a köznépet állítja.
Nincsen ott kegyelem semmiféle népnek,
Barát vagy ellenség, mindegy a vezérnek.
Pedig csak az Isten lehet a népnek ura,
A földi embernek gyarlóbb a hatalma.
Adatik arany trón, fényűző palota,
De örökös uralom nincsen biztosítva.
Sorsa, mint az égben a fénylő csillagnak,
Amely, ha lezuhan darabokra, szakad.
Az ember okuljon ősöknek sorsából,
Sosem születik jó a népnek nyomorából.
Ne tőrjünk a Krózust, ne hagyjuk a koldust,
Az a nagy szakadék népeket kettéoszt.
Legyen a törvény is egyaránt lesújtó,
Mentelmi jogokat senkinek nem nyújtó,
Államfő vagy polgár, juszticia lattal,
Egységes mércével sújtson a pallossal.

